

fer, som her kan være Tale om: om hvorledes en Mand har levet tidligere, om han har givet betydeligt bort i disse Aar, og om han har gjort sig skyldig i et ødselt og uordentligt Levned. Alt dette ville vi nu saa Politiumundersøgelse om. I Sandhed! Jeg synes, det er mærkeligt, at man vil gøre det, og det forhavner mig højlig, at man kan byde den fattige Mand det, det undrer mig i høj Grad. Man skulde tænke paa, hvad det vil sige for en Mand, som ikke har boet 10 Aar paa et Sted, og som altsaa af den Grund ikke ligefrem kan gaa op med sine Papirer. — Jeg kender f. Eks. mange Tilfælde, hvor Folk fra Sønderjylland og Thykland ikke have kunnet staa to Mænd, der vilde vidne paa Værelse og Samvittighed for dem, om hvorledes det hang sammen med dem, og flere Gange har jeg maattet begive det, fordi det var umuligt efter Forholdene i Kjøbenhavn. Enhver, som kender dette, vil forstaa, hvor umulig denne Bestemmelse er. Skal alt dette iværksættes og med den Kapital, der her er Tale om, og kommer det til at hvile paa Kommunen selv, vil det sige, at den Mand, der har indleveret sit Stema, kan begynde med at faa en Politiumundersøgelse af hele sit Forhold, for at det ved Politiumundersøgelse af hans eget og hans Børns og hans Slægtnings Forhold kan blive godtgjort, hvorvidt Manden tidligere har ført et ødselt Levned, hvorvidt han kan siges selv at være Skyld i sin egen Ulykke, og hvorvidt han kan siges til Fordel for sine Børn eller andre have at betaget sig selv Midlerne til sit Underhold. Det er for Resten en Mærkelighed ved Lovforslaget, at medens det i sin Indgang og Udgang er moralsk, er det i Midten højlig umoralsk. For at faa en Understøttelse skal man have ført et ordentligt Liv, og man maa i det hele taget ikke have ført noget ødselt Liv. Gud veed, hvad det vil sige, at en 60aarig Arbejder skulde føre et ødselt og uordentligt Liv! Hvis man tænker paa, hvorledes en Arbejder i en Alder af 50—60 Aar er stillet, naar han bliver skudt ud af sine yngre Kammerater, fordi Stillingen er saaledes, at disse ikke kunne have ham med til Affordarbejde, men maa skyde ham ud for at tage en yngre Mand i Stedet, saa vilde man ikke i denne Forbindelse tale om et ødselt og uordentligt Liv. Og hvis man i det hele havde Følelsen af, hvad det er, man her byder den arbejdende Stand, vilde man ikke komme med den Slags Ting og skrive saaledes. Det var det første. Men dernæst er der det underlige, at hvis en saadan Mand gør sig skyldig i et ødselt og uordentligt Liv, saa

er for saa vidt alt godt, men hvis — og det er det mærkelige — en Mand over 60 Aar bestemmer sig til at indgaa Hæsteskab og derved bliver trængende til Understøttelse, saa maa de bægge, baade Mand og Kone, ind paa Fattigvæsenet. Hvor er det dog muligt, at et Parti, der i den Grad som dette holder paa et ordentligt Liv, kan skrive slikt? Naar en Mand har levet et ordentligt Liv, og han som gammel har faaet Understøttelse, saa statueres det, at gifter han sig da med en ældre Kvinde, og hun bliver syg, og de bægge derved komme til at trænge til yderligere Understøttelse, saa skulle de bægge paa Fattigvæsenet. Er det en moralsk, er det en rigtig Vej? Nej, den Vej vil ganske sikkert føre til umoraliske Forhold her i Landet, og det er sørgeligt at tænke paa, at et Parti, der altid har haft et saa aabent Øje for Moralens, har sovet og ikke set, hvorledes dette hængte sammen. Jeg skal indskrænke mig til at sige, at der er ingen, der veed, hvad det vil sige, at man til Fordel for sig selv og andre har betaget sig selv Midlerne til sit Underhold. Den ærede Ordfører sagde, at der derved mentes, at den vedkommende havde bortskænkhet, hvad han ejede. Det tror jeg nu ikke, man kan sige. Ordene omfattede meget mere. En Mand kan saaledes indgaa Kavtion for sine Børn eller Venner. Enhver kender jo mange Forhold, som Livet byder, hvor man ligefrem synes, at man af Hensyn til andre anser det for en Blygt at betage sig selv Midlerne til sit Underhold. Han kan maasse være i en saadan Stilling, at han for f. Eks. at redde en Brodersøn betager sig selv Midlerne til sit Underhold — det nytter ikke, at man siger, at han kunde have ladet være dermed. Det er altsaa en Handling, hvorved han betager sig selv Midlerne. Dette Udtryk „betager sig“ er et overordentlig vagt og i det Forhold, her er Tale om, overordentlig tvivlsomt Udtryk. Der er jo mange Smaataarsforhold, hvor Forældre renoncere paa deres Leje- og Fæstetret til et Hus, for at Sønnen kan faa det, i den Tanke, at de saa kunne leve hos Sønnen. Derved komme de jo udenfor hele Lovforslaget, thi om saadanne Folk maa det jo siges, at de til Fordel for deres Børn have betaget sig selv Midlerne til deres Underhold, skønt det maasse netop har været et Middel for dem til lettere at leve, end de ellers kunde. Det forekommer mig altsaa ubestemt og mærkeligt, at man egentlig har tænkt sig, at det kan gaa med en saadan Politiumundersøgelse, som Lovforslaget nævner. I saa Henseende synes jeg, at Lovforslaget, som det her foreligger, er en Forværrelse af